

השופר וּבֵן הַמֶּלֶךְ

עזרי הוראה:

סרטי קרפ בשלושה צבעים: **כחול** **ירוק** **חום**
ילדי הגן יקבלו סרטים בצבעים שונים:
קבוצה אחת – צבע כחול, קבוצה שנייה – צבע ירוק, וקבוצה שלישית – צבע חום.

הצעה לפעילות:

במהלך הקראת הסיפור, נסמן לילדים לנפנף בסרטי הקרפ, על-פי הצבע המתאים, כליווי לסיפור.

הצעה לפעילות:

בְּאַרְמוֹן גָּדוֹל וּמִפְאָר חַי לוֹ מֶלֶךְ גָּדוֹל וְחָשׁוּב.
לְמֶלֶךְ הָיָה בֵּן, שְׂאוֹתוֹ הוּא אָהֵב מְאֹד-מְאֹד.
יוֹם אֶחָד יָצָא בֶּן הַמֶּלֶךְ לִטְיֵיל לְבָדוּ.
הוּא יָצָא מֵהָאַרְמוֹן וְהִתְחִיל לֵלְכֵת בְּשִׁבִּיל לְכוּן הַיַּעַר.
בֶּן הַמֶּלֶךְ נִהְיָה לְהִבִּיט בְּעֵצִים הַגְּבוּהִים וּבִפְרָחִים הַמְּלַבְּלִים, בְּשִׁמְשׁ הַזּוֹרְחַת וּבְנוֹף הַמְּרֵיב.
בֶּן הַמֶּלֶךְ הָלַךְ וְהִתְרַחַק מֵהָאַרְמוֹן. כָּל־כֶּף הוּא הָיָה מְרַתֵּק וּמִהֲפִנֵּט לְסוּבֵב אוֹתוֹ עַד שֶׁלֹּא שָׁם לֵב שֶׁהִתְרַחַק מְאֹד וְהִשְׁעָה כָּבֵד כֹּה מְאַחֶרֶת. עֲכָשׁוּ הוּא כָּבֵד לֹא יָדַע אִיךָ לַחֲזֹר לְאַרְמוֹן...
הָרוּחַ נִשְׁבָּה... (הַקְּרָפִים הַכַּחוּלִּים מִנִּפְנָפִים)
בֶּן הַמֶּלֶךְ נָסָה לְמַצֵּא אֶת הַדֶּרֶךְ חֲזָרָה.
הוּא הָלַךְ בֵּין הָעֵצִים וְהַשִּׁיחִים (קְרָפִים יְרוֹקִים). הַבְּגָדִים שָׁלוּ נִתְקְעוּ בְּעֵנָפִים דּוֹקְרָנִיִּים וְנִקְרְעוּ, גַּם הַיָּדִים וְהַפָּנִים שָׁלוּ הִתְלַכְּלוּ, וּבֶן הַמֶּלֶךְ הָיָה עֲצוּב מְאֹד כִּיּוֹן שֶׁלֹּא הִצְלִיחַ לְמַצֵּא אֶת הַדֶּרֶךְ הַנִּכּוֹנָה לְאַרְמוֹן.
חָלְפוּ יָמִים וּבֶן הַמֶּלֶךְ הִמָּשִׁיךְ לְהִסְתוּבֵב בַּיַּעַר.
הוּא הָלַךְ עַל הָאֲדָמָה הַחוּמָה (קְרָפִים חֹמִים) וְהִרְגָּלִים שָׁלוּ מְאֹד הִתְלַכְּלוּ וְכָאֵבוּ.
בַּיַּעַר הָיָה בָּץ (קְרָפִים חֹמִים) וְרוּחַ (קְרָפִים כַּחוּלִּים) וְהָמוֹן שִׁיחִים וְעֵצִים (קְרָפִים יְרוֹקִים).
הַשַּׁעַר שֶׁל בֶּן הַמֶּלֶךְ כָּבֵד הָיָה אֲרָר, פָּנָיו הָיוּ מְלַכְּלוּת, וּבְגָדָיו הָיוּ קְרוּעִים.
כָּכָל שֶׁהִמָּשִׁיךְ לַצֵּד, כָּף הָלַךְ וְהִתְרַחַק מֵהָאַרְמוֹן.
יוֹם אֶחָד, הִגִּיעַ בֶּן הַמֶּלֶךְ לְכֶפֶר קָטָן. לִיד הַכֶּפֶר הָיוּ שְׂדוֹת, בָּהֶם עָבְדוּ אֲנָשֵׁי הַכֶּפֶר.
אַף אֶחָד לֹא חָשַׁב שֶׁהוּא בֶּן הַמֶּלֶךְ. הַשַּׁעַר שָׁלוּ הָיָה אֲרָר, הַבְּגָדִים שָׁלוּ הָיוּ קְרוּעִים וְהַפָּנִים שָׁלוּ מְלַכְּלוּת.
בֶּן הַמֶּלֶךְ בָּרַךְ אֶת הָאֲנָשִׁים לְשִׁלּוּם, דִּבֶּר אִתָּם קֶצֶת, וְאָז שָׁמַע אֶת בְּנֵי הַכֶּפֶר אוֹמְרִים זֶה לָזֶה בְּהִתְרַגְּשׁוֹת: "הַיּוֹם הַמֶּלֶךְ מָגִיעַ לְבַקֵּר אוֹתָנוּ בַּשָּׂדֶה!".
– הַמֶּלֶךְ??
בֶּן הַמֶּלֶךְ הִתְרַגַּשׁ מְאֹד. הוּא נִזְכַּר כִּמָּה טוֹב וְנָעִים לִהְיוֹת בְּאַרְמוֹן עִם אָבִיו הַמֶּלֶךְ. גַּעְגּוּעִים עֲזִים עָלוּ בְּלִבּוֹ,

בְּכָל מְאוּדוֹ רָצָה לַחֲזֹר הַבֵּיתָה.
אִם אָכֵן אָבִיו הַמֶּלֶךְ יָבֹוא הַיּוֹם, הוּא יוֹכֵל לַגָּשֶׁת אֵלָיו, לַחֲבֹק אוֹתוֹ, לַחֲזֹר יַחַד אִתּוֹ לְאַרְמוֹן...
בֶּן הַמֶּלֶךְ חָכָה וְצָפָה לָרֹגַע הַזֶּה בְּהִתְרַגְּשׁוֹת גְּדוֹלָה.
חָלָפָה שְׁעָה קָלָה וְרַעַשׁ הַמֶּלֶה נִשְׁמַע מִרְחוֹק. שִׁירָה שֶׁל שׁוֹמְרִים וְשׁוֹטְרִים הִתְקַרְּבָה, וְאַחֲרֵיהֶם – הִנֵּה!
הַכֶּרְכָּרָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ! הִיא מְגִיעָה! הִיא מִתְקַרְּבָת!
בֶּן הַמֶּלֶךְ רָצָה לְהִתְקַרֵּב...
אָבֵל הַפָּנִים שָׁלוֹ הָיוּ... מְלַכְלָכוֹת, וְהַבְּגָדִים שָׁלוּ... קְרוּעִים, וְהַשְׁעָר שָׁלוּ... אָרָף.
הַשׁוֹמְרִים דָּחוּ אוֹתוֹ וְאַמְרוּ: "מָה פֶּתְאוֹם! אַתָּה לֹא יוֹכֵל לְהִתְקַרֵּב כֹּךְ אֶל הַמֶּלֶךְ! מִי אַתָּה בְּכָלֵל?"
בֶּן הַמֶּלֶךְ בָּכָה וְאָמַר לָהֶם: "אֲנִי בֶן הַמֶּלֶךְ, זֶה אָבִא שְׁלִי! תָּנוּ לִי לַגָּשֶׁת אֶל הַכֶּרְכָּרָה!"
אָבֵל הַשׁוֹמְרִים לֹא הֶאֱמִינוּ לוֹ, הֵם לֹא אֶפְשָׁרוּ לוֹ לְהִתְקַרֵּב.
הַכֶּרְכָּרָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ הִמְשִׁיכָה בְּנִסְיַעֲתָה לְאֵט-לֵאט וְכָבֵד כִּמְעַט עֲבָרָה הֶלְאָה.
וְאָז, בֶּן הַמֶּלֶךְ, שֶׁעֲמַד מִרְחוֹק וְלֹא הִצְלִיחַ לְהִתְקַרֵּב, צָעַק בְּכָל כּוֹחוֹ: "אֶבְ-אֶב-אֶב!!! וּפְרָץ בְּבָכִי: "אָה, אָה, אָה... (בְּכִי הַדּוֹמָה לַתְּקִיעוֹת הַשּׁוֹפָר)
הַמֶּלֶךְ יָשָׁב בַּכֶּרְכָּרָה וּלְפֶתַע שָׁמַע קוֹל מָכָר: "אֶבְ-אֶב-אֶב!!! אָה, אָה, אָה..."
מִיד צָוָה הַמֶּלֶךְ לַעֲצֹר אֶת הַכֶּרְכָּרָה וְקָרָא: "מִי זֶה? אֲנִי מְזַהֶה אֶת הַקּוֹל! תַּעֲצְרוּ! זֶה הֵבֵן שְׁלִי!"
דִּלֵּת הַכֶּרְכָּרָה נִפְתְּחָה וּמִמֶּרְחָק רָאָה הַמֶּלֶךְ אָדָם צָעִיר צוֹעֵק וּבּוֹכָה...
אֲמָנָם הַפָּנִים שָׁלוּ הָיוּ מְלַכְלָכוֹת, הַבְּגָדִים – קְרוּעִים, וְהַשְׁעָר – אָרָף, אָבֵל הַמֶּלֶךְ זָהָה אֶת הַקּוֹל שֶׁל בְּנוֹ.
הַמֶּלֶךְ רָץ אֶל הֵבֵן, וְהֵבֵן רָץ אֶל אָבִיו, וְהֵם הִתְחַבְּקוּ חֲזָק-חֲזָק.
"אִיפֹה הָיִיתָ בְּנִי, לְהִיכֵן נִעְלַמְתָּ?" שָׁאַל הַמֶּלֶךְ.
דְּמָעוֹת עָמְדוּ בְּעֵינָיו בֶּן הַמֶּלֶךְ וְהוּא עָנָה: "אָבִא! אָבִא! אֲנִי רוֹצֶה לַחֲזֹר הַבֵּיתָה, לְאַרְמוֹן. אֲנִי כָל כֹּךְ מִצְטָעֵר
שֶׁיִּצְאָתִי לְטִיל בְּלִי רְשׁוֹת וְאַבְדָּתִי אֶת הַדֶּרֶךְ. אָבִא, אֲנִי רוֹצֶה לָשׁוּב אֵלָיֶךְ."

דיון במליאה:

- משוחחים על הגעגועים של בן המלך לאביו ועל הרצון שלו להתקרב שוב לארמון, אל אביו.
- משווים בין המלך לנמשל: המלך הוא ה' יתברך. כל ילד וילדה, כל יהודי ויהודיה הם הבנים של המלך. בן המלך שהלך לאיבוד והתלכלך – הוא כל יהודי שעשה מעשים לא טובים והתרחק מה'.
- מאזינים שוב לצעקה של בן המלך ומתארים את הקול שהיא מזכירה – קול השופר.
- מסכמים את מטרת שמיעת קול השופר. אנו מזכירים לעצמנו שצריך שוב 'לחזור אל המלך' – להתקרב אל ה' ולעשות מצוות ומעשים טובים.
- מוצאים 'מילים דומות' למילה "שופר".
- מדגימים כיצד אפשר להשתפר.